

PRISIKĖLIMAS IŠ NUMIRUSIŲJŲ

„Jis skelbė apie Jėzų ir prisikėlimą ...Išgirdę apie mirusiųjų prisikėlimą, vieni ėmė šaipytis, o kiti tarė: „Mes pasiklausysime tave dar kartą“ (Ap.d. 17:18,32) „O jei nėra mirusiųjų prisikėlimo ... Tai mūsų skelbimas yra be turinio ... be turinio ir jūsų tikėjimas ... ir Kristus nėra prikeltas ... tai jūs tebeesate savo nuodėmėse. Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę“ (1 Kor 15:13-18).

Kai prisiminsime, kad žodis „prisikėlimas“ Naujajame Testamente yra pakartotas ne mažiau 37 kartų, neskaitant panašių žodžių tos pačios reikšmės ir kuomet prisiminsime, kad visi pagrindiniai krikščioniški išpažinimai skelbia tikėjimą į mirusiųjų prisikėlimą, kaip pagrindinę dalį Biblinės doktrinos ir amžino gyvenimo vilties, tai dabar atkreipdami dėmesį į faktus ir cituotų eilučių iškalbingumo jėgą, kurios visų krikščionių yra pripažintos įkvėptos, galėtume stebėtis jeigu krikščionis paklaustų: Ar tiki mirusiųjų prisikėlimu?

Nežiūrint to, turime rimtas priežastis abejoti ar krikščionių tarpe rimtą vietą užima tikėjimas mirusiųjų prisikėlimu. O kadangi mes tikime, kad tikėjimas mirusiųjų prisikėlimu yra labai svarbi doktrina, nuo kurios yra apšviečiamos kitos, giminingos Švento Rašto doktrinos, dėl to norime atkreipti daugelio dėmesį į šią temą, ir paraginti tyrinėti duotą klausimą Švento Rašto ir faktų šviesoje. Turime vilties, kad atydziai patyrinėję šią temą, daug daugiau Dievo žmonių prieis vienos loginės ir biblinės nuomonės, kas liečia tikėjimo mirusiųjų prisikėlimu.

Nedaug dabar sako pamokslus apie mirusiųjų prisikėlimą

„Koks kunigas tokie parapijiečiai“. Tokia yra sena patarlė, kuri sako, kad mokytojų klasės, t. y. dvasiškijos pažiūros bet kuria tema, galime drąsiai skaityti kaip parodymą pažiūrų, kokias turi parapijiečiai.

Nesunku nustatyti pažiūras dvasiškių visų denominacijų mirusiųjų prisikėlimo tema. Nors ši tema pamokslams retai kada pasirenkama, išimtį sudaro Velykų Šventė, tačiau ji pastoviai yra susieta pasitarnaujant laidotuvių metu. Šios dažnos progos, tikime pateisins, mūsų tvirtinimus, kad žmonės daugumoje denominacijų arba visai netiki prisikėlimu iš numirusiųjų arba labai menkai tiki.

Tiesa, yra paprotys laidotuviuose skaityti iš Biblijos apie prisikėlimą, kaip krikščionių viltį, bet atrodo tai yra įprastu papročiu, kurį atlieka celebruojantis dvasiškis. Jis jaučiasi įpareigotas ką nors paskaityti šia tema, tačiau jo komentarai nenuginčijamai patvirtina, kad jis pats netiki, kad asmuo, kurio palaikai turi būti palaidoti, jau nebegyvena. Jis tiki ir taip moko savo klausytojus, kad ir jie tikėtų, kad numiręs, tebėra gyvas ir net daugiau, nei prieš numirdamas. Kitą kart iš tiesų palengvina „spiritistų“ užduotį, skelbdami viešai žmonėms, kad dvasia jų mirusio prietelio yra ramybėje, sklendo virš jų, ir jeigu galėtų ši dvasia atsiliepti tai jiems pasakytų: „Nušluostykite ašaras, nebeverkit dėl manęs, man daug geriau sekasi garbėje“.

Ar mirtis yra tikra, ar apgaulė?

Iš tikrųjų, daugelis krikščionių priėjo tokio įsitikinimo, kad mirtis yra apgaulė, bet ne tikrovė, kad žmonės atrodo miršta, bet iš tikrųjų nemiršta, tik patiria pasikeitimo momentą į aukštesnę egzistavimo formą, kad taip vadinami „mokyti krikščionys“ yra teisūs, kuomet sako: „Nėra mirties.“

Jei kas palaiko tokias pažiūras negali deramai su tuo tikėti mirusiųjų prisikėlimu, nes jei niekas *nemirė*, tai kokiū būdu gali ateiti *mirusiųjų* prisikėlimas? Koks tikslas kalbėti apie prisikėlimą gyvenimui tų, kurie visai nemirė, nes gyvena gyvybingiau negu prie štai, kai *tariamai* mirė?

Ar prisikels kūnas?

Tūkstančiai dvasiškių, galėtų mums atsakyti: „Kai kalbame apie prisikėlimą, tai turime vienintelę mintį *kūno* prisikėlimą. Nes visi kūnai, kuriuos laidojame turi išeiti iš kapo, o sielos, kurios išsiskyrė su jais mirtyje, turi būti sugrąžintos kūnams prisikėlime. Tai būtent yra tai ką suprantame apie prisikėlimą“.

Na ką gi, kas gi gali tikėtis tiek nelogiškumo iš tokio didelio skaičiaus mokytojų ir gerą tikslą turinčių vyrų! Prieš paliesdami Biblijos mokslą šiuo klausimu, kad tokios viltys yra prieštaraujančios Biblijai, panagrinskime šiuos tvirtinimus jų pačių vidinių nesutarimų šviesoje.

Sulyginimas skelbiamų minčių

(1) Jie sako, kad velioniui dabar daug geriau sekasi, nes išsilaisvino iš „kūno kalėjimo“, jo laisva siela skrenda pas Dievą, toliau nevaržoma mirtingo kūno. Patenka į ekstazes, aprašydami didingumą, laisvę ir palaimą tų, kurie numirė, kurie dėl to, kad paliko kūnus gavo pilnesnį gyvenimą, šimteriopą pažinimą ir neaprašomą palaimą.

(2) Neatsikvėpdami cituoja Švento Rašto eilutes apie prisikėlimą (visiškai klaidingai tas eilutes aiškindami) ir mums sako, kad ateityje, Antrojo Kristaus Atėjimo metu, tie patys kūnai, kurie buvo palaidoti, bus iš naujo grąžinti į gyvenimą. Mus užtikrina, kad tuomet tų asmenų sielos, kurios kaip pasakoja, mirties momente paliko kūnus, sugrįš atgal į juos, kaip į savo amžiną buveinę. Vietoje to, kad tikėtų prisikėlimui, kaip moko Biblija, kuris yra mūsų išgelbėjimo pabaiga, yra priversti įpulti į ekstazes, dėl savo klaidingo supratimo apie prisikėlimą ir informuoja, kokia didinga ir garbinga bus prisikėlimo pasekmė.

Atrodo nepastebi prieštaravimo tų dviejų tvirtinimų ir tikisi, kad jų klausytojai bus jiems panašūs, neturintys logiškumo. Ir iš tikrųjų daugumas klausytojų prieštaravimus nesunkiai nuryja. Taip daugelis iš jų atrodytų galvoja, kad juo daugiau nelogiškumų ir priešybių yra jų tikėjime, tuo didesnę turi priežastį sveikinti save, kad turi labai stiprų *tikėjimą*. Tačiau iš tikrųjų yra faktas, kad yra dideli *lengvatikiai*. Tačiau jie negaus jokio apdovanojimo už tikėjimą ir nesąmones, ko Dievo Žodis nemoko, bet tai neigia.

Prisikėlimas tokiose aplinkybėse būtų nusivylimas

Kas gali nepastebėti, jeigu to nori, kad jei mirdamas žmogus pasiekia pilnesnį gyvenimą, šimteriopą pažinimą, sugebėjimą skraidyti ir taip toliau, tai būtų labai nusivylęs prisikėlimu. Nusivylęs, jei tai jam reikėtų vėl įkalinimą moliniame būste su žmogiškais apribojimais. Tokiu būdu, jei jis šimtmečius buvo „laisva siela“, laisvai keliaujančia, po visą Visatą, nevaržoma kūno ir kūniškų apribojimų, tai ar logiškai būtų nuo Dievo vėl įkalinti tokį asmenį žmogiškame kūne? Ir jeigu egzistavimas be kūno yra „pilna laimė“, kaip tvirtina skelbėjai laidotuvių metu, tai kaip galime ką nors pridėti prie pilnos laimės, prikeliant iš mirusiųjų kūną ir vėl įkalinant jį?

Remiantis aukščiau minėtomis mintimis, jaučiame, kad esame teisūs darydami prielaidą, jog didžioji dauguma krikščionių netiki prisikėlimu – nei Bibliiniu *mirusiųjų* prisikėlimu, nei tokiu, kurį skelbia patys, būtent *kūno* prisikėlimą.

Viltis paremta Biblija

Su šiuo mūsų temos įvadu einame prie Švento Rašto. Iš jo sužinosime ką reiškia „prisikėlimas *mirusiųjų*“, koku būdu ir dėl ko Šventas Raštas apie prisikėlimą kalba kaip apie viltį, vienintelę viltį, palaimintą viltį, ne tik Bažnyčiai, kuri turės dalį dangiškame prisikėlime, bet taip pat pasauliui [žmonėms] bendrai, kurie turės dalį prisikėlime teismui, kas kai kuriuose Biblijos vertimuose klaidingai išversta kaip „prisikėlimas pasmerkimo“ (Jn. 5:29).

Jei kas tiki Biblijos doktrina apie prisikėlimą iš mirusiųjų, taip pat turi įtikėti kita Biblijos doktrina apie mirtį – kad mirtis yra *mirtis*, gyvybės nutrūkimas. Tik tuomet, ir ne anksčiau galės suprasti Apaštalo žodžius iš mūsų eilutės: „*O jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo ... Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę*“.

Šis Švento Rašto liudijimas nėra išimtis, ir nesiskiria nuo kitų Švento Rašto mokinių kitose eilutėse. Jo liudijimas yra vieningas, kad mirusieji yra *mirusiais*, kad „tą pačią dieną žūna jų sumanymai“ (Ps. 146:4). Apie mirusius Šventas Raštas toliau nurodo: „Ar jo sūnūs pagarboje šito jis nežino, ar paniekinime šito nemato“ „nes nėra nei darbo, nei proto, nei išminties, nei žinojimo niekur mirusiųjų buveinėje ir kurią tu skubiesi.“ (Jobo 14:21; Pam. 9:10).

Kam patikėsime – Dievui ar šėtonui?

Iškyla aiškus konfliktas tarp šiuolaikinių mokytojų ir įkvėpto Švento Rašto. Šventas Raštas moko, kad numirę nieko nežino, o dabartiniai teologai tvirtina, kad mirusieji viską žino. Biblija moko, kad mirusieji yra *tikrai* mirę ir iš tikrųjų atiduoti mirčiai, kas derinasi su Dievo bausme už nuodėmę, apie ką buvo pranešta žmonių giminei – „mirdamas numirsi.“ Oponentai priima šėtono pasakymą, ką jis pasakė mūsų motinai Ievai – „Jokiu būdu mirdami nenumirsite“ (Pr. 3:4). Jie stengiasi įrodyti, kad mirusieji *nėra* numirę, kad Dievo bausmė *neįvyko iki galo*, ir kad mirtis netapo pasmerkimu ir prakeikimu, slegiančiu mūsų žmonių giminę, bet palaima, žingsniu į priekį bendrame evoliucijos procese. Šios dvi teorijos yra

taip nutolusios viena nuo kitos, kaip du žemės poliai. O šių dviejų teorijų mokytojai, kaip jau minėjome yra Dievas vienoje pusėje ir šėtonas kitoje pusėje, kuris pavadintas apgaviku ir melagiu nuo pradžios (Jono 8:44). Kam patikėsime?

Visas Išgelbėjimo Planas susijęs su šia problema. Jeigu *mirtis* nebuvo bausmė už nuodėmę, kurią užtraukė Adomas, tuomet *gyvybė* nėra dovana ir Dievo palaima, kuri užtikrinta per Kristaus *prisikėlimą*. Šėtono tvirtinimas yra plačiai krikščionių priimtas ir jo akinanti įtaka jų protams visais atžvilgiais yra prieštaravimas Dievo mokymui, kad *mirtis* tai prakeikimas arba bausmė už nuodėmę ir kad Kristus numirė, kad išlaisvintų žmogų nuo šio nuosprendžio. Išlaisvinimas ateina mirusiųjų prisikėlimo dėka, nes priešingu atveju žmogus neturėtų būsiančio gyvenimo, kaip apie tai liudija Apaštalas įžanginėje eilutėje. Šėtono teorija skelbia, kad mirtis yra palaima, kuri duoda pilną gyvenimą, laisvę ir džiaugsmą, o prisikėlimas duoda prakeikimą, apribojimą, sunkumus, kentėjimus ir rūpesčius.

Todėl nieko nuostabaus, kad apakinti priešininko apgaule, daugelis gabių krikščionybės teologų, ir gausybė jų pasekėjų, atmeta suderinimo doktriną, kuri skelbia: „Kadangi per žmogų (Adomą) radosi mirtis, tai ir per žmogų (žmogų Jėzų Kristų) mirusiųjų prisikėlimas. Nes kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus padaryti gyvi“ (1Kor. 15:21,22).

Prisikėlimas – priešybė evoliucijai.

Jeigu užginčijamas mirties tikrumas, tai visai nesunku užginčyti nuodėmės tikrumą. Jeigu tvirtinama, kad Adomas nebuvo sutvertas į Dievo paveikslą ir panašumą, bet buvo sutvertas labai panašus į beždžionę, tai seka iš to, kad buvo labai žemo inteligencijos lygio ir negalėjo būti bandomas amžinam gyvenimui. Tai yra tik kitas paneigimo žingsnis, kad žmogus buvo kada nors bandomas ir kad neišlaikė ir neteko Dievo malonės. Jeigu paneigiamas *puolimas*, tai mainais peršasi mintis, ir pradedame tvirtinti, kad žmogus iš tikrųjų pastoviai vystosi ir tobulėja iki dabartinių laikų – nustoja būti panašus į beždžionę, o panašėja į Dievą. Tuomet kitas žingsnis bus tvirtinimas, kad jei žmogus nebuvo puolęs, tai nereikėjo, kad būtų atpirktas iš puolimo.

Sekant šitokiu, ne Bibliiniu samprotavimu, atrodo yra logiškai paneigti šį dažnai Dievo Žodžio liudijimą, kad Jėzus yra mūsų Atpirkėju ir kad „Jis yra permaldavimo auka už mūsų nuodėmes (Bažnyčios), ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio“, duodamas už mus, kaip Išpirką, tai yra atatinkamą kainą, Savo asmenišką gyvybę, kuria galėjo atpirkti prarastą Adomo gyvybę (1 Jono 2:2; 1 Tim. 2:5,6).

Daugelis yra didelės apgavystės įtakoje

Taigi matome, kad vedanti krikščioniška šviesa atmeta du pagrindinius Evangelijos bruožus, kuriuos skelbė Apaštalas jau labai seniai : „Jėzų ir prisikėlimą mirusiųjų“. Jėzų, kaip žmonijos Išpirkėją nuo nuodėmės ir jos užtraukto prakeikimo – mirties, ir mirusiųjų prisikėlimą, kaip garbingą pasekmę atpirkimo darbo, per kurį bus užtikrintas palaiminimas, pritaikomas ir prieinama kiekvienam, kuris norės priimti amžiną gyvenimą Biblijos sąlygomis. Prisiminkime paties Viešpaties žodžius apie netikėjimą liečiantį dabartinius laikus, kuomet pasakė: „Bet Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis, argi jis ras tikėjimą žemėje?“ (Lk. 18:8).

Mūsų pojūčių liudijimas

Švento Rašto liudijimas apie mirtį pilnai sutampa su liudijimu penkių mūsų pojūčių, kuriuos Sutvėrėjas davė žmonėms. To ir reikia tikėtis, nors turime pripažinti, kad mūsų pojūčiai yra sukklaidinti, jei jiems prieštarauja Dievo Žodis. Bet jeigu mūsų pojūčiams priešpastatoma kokia nors žmogiška teorija, kuri prieštarauja Biblijos liudijimui, tai tokia teorija turi būti atmesta, o pojūčių liudijimai skaitomi teisingais. Bet kuomet Švento Rašto ir mūsų pojūčių liudijimai yra taikoje, tai tikrai yra blogas dalykas palaikyti teoriją apie sielos ir kūno atsiskyrimą, kuriai prieštarauja Dievo Žodis, lygiai kaip ir mūsų asmeniškai pojūčiai. Kuris, tokiu būdu, atmeta Dievo duotus (nors per nuodėmę nusilpnintus) pojūčius ir Dievo liudijimą negali tikėtis nieko daugiau, kaip patekti į klaidą ir tamsą. Šiandien, kaip ir devyniolika šimtmečių atgal, akli veda aklus į netikėjimo ir klaidos duobę.

Mūsų pojūčių liudijimai, kaip ir Švento Rašto liudijimai, patvirtina, kad mirtis yra gyvybės netekimas, bet ne gyvybės padidėjimas. Stebėk mirštantį asmenį, kaip silpsta protinės jėgos ir fizinės jėgos, kol užgęsta gyvybės kibirkštis. Nepastebėjai nieko išeinančio iš jo ir nieko neišgirdai tik priešmirtinę dejonę, jutai palaiptišką pulso lėtėjimą, pastebėjai trukčiojantį kvėpavimą ir visi tavo pojūčiai, kuriais gali stebėti šį asmenį, sako tau, kad tavo draugas, ar tavo pamiltas asmuo *numirė* – jau daugiau

nebegyvena. Apsidairai aplinkui, grimzti savo mintyse tuose dalykuose ir klausiti kitų: „Kas toliau“? Atsakymas tokioms mintims yra toks: „Toliau seka *irimas*. Kai išėjo gyvybės kibirkštis, palaikai turi būti palaidoti; dulkė sugrįžta į dulkes“. Pastebėk mirtį savo draugo, mylimo asmens ir palygink gyvulėlio mirtį. Tavo pojūčiai negali pastebėti jokio skirtumo tarp tų mirčių. O Šventas Raštas paliudija: „Todėl vienoks mirimas ir žmogaus ir galvijų ir lygus vienu ir kitų likimas, kaip žmogus miršta taip ir anie miršta ir gyvybės dvasią vienodą visi turi“ (Pam. 3:19).

Žmogus yra aukštesnis už gyvulėlius.

Su įskiepytu troškimu amžino gyvenimo, kurį žmogaus prigimtyje davė Kūrėjas, klausiamo: „Ar nėra jokios vilties, ar žmogus nėra aukštesnis sutvėrimas už gyvulėlius? Šventas Raštas atsako, kad *fiziškai* imant „žmogus neturi nieko daugiau už gyvulį“, tačiau užtikrina mus, kad sutvėrėjas aprūpino žmogų tuo, ko nedavė gyvulėliams, būtent amžino gyvenimo. Šiuo amžinu gyvenimu aprūpino Dievas nuo pat pradžios – neįskiepydamas žmogaus organizme nemirtingumo bruožų, bet duodamas Edeno sode gyvybę palaikančius medžius, priemones palaikančias gyvybę. Tačiau tas aprūpinimas buvo sąlyginis, priklausantis nuo žmogaus paklusnumo savo Sutvėrėjui.

Šventas Raštas nurodo, kad nepaklusnumas užtraukė žmogui mirties nuosprendį ir kad įvykdymas to nuosprendžio buvo išvartymas jo iš Rojaus sodo, kad būtų atitrauktas nuo gyvybę palaikančių medžių. Todėl, kai tapo išvartas, mirties nuosprendis „mirdamas numirsi“ pradėjo laipsniškai paliesti tėvą Adomą, kuris išgyveno beveik iki galo pirmos tūkstantmetinės dienos. Laikas nuo laiko, karta po kartos Adomo giminė tapo kas kart vis silpnesnė (nežiūrint didelės pažangos žiniose, medicinoje ir sanitarinėse priemonėse) ir šiandien jos amžius vidutiniškai tėra vos 35 metai (duomenys paimti prieš 1939 m.). „Ir jei pasižymi stiprumu aštuoniasdešimt metų ... ir tai tik buvo nerimas, vargas ir kankynė. Jie greitai praeina, ir mes išnykstame“ ir einame į „priešų kraštą“ – į didžiulį mirties kalėjimą, kuriame kaip skaitoma dabar randasi daugiau nei 20 milijardų žmonių. „Ten bedieviai daugiau nebegąsdina, ten ilsisi netekę jėgų, ten kaliniai kartu yra atilsyje ir negirdi prižiūrėtojų grasinimų. Didelis ir mažas ten lygūs ir vergas yra laisvas nuo savo šeimnininko“ (Jobo 3:17-19).

Dievas taip mylėjo pasaulį.

Šventas Raštas atsako į mūsų klausimą, kas liečia mirusiųjų. Nors mus įtikina apie teisingumą mirties nuosprendžio nuo Dievo, tačiau liudija, kad Sutvėrėjas yra gailestingumo ir pasigailėjimo Dievas. Ir tuomet, kai nebuvo kas pasigailėtų, ir rankos, kuri išgelbėtų, Jo ranka davė mums išgelbėjimą. Šventas Raštas nurodo į Jėzų, kaip į Jehovos ištiestą Ranką, kad palengvintų mums nuodėmėse, ligose, skausmuose ir bėdose, kad mus išgelbėtų iš mirties kalėjimo, sugrąžindamas laisvę ir Dievo Sūnų privilegijas. Sutinkamai su atjautimu nuo Dievo, įvyko tai tinkamu laiku, Dievas siuntė į pasaulį Savo viengimius Sūnus, mūsų atpirkimo tikslu, kad sumokėtų už mus Išpirkos kainą, ir suteiktų pilną pagydymą visų tų, kurie priims Dievo pasigailėjimą, nuo visų puolimo paveldėjimų, prikeldamas iš mirusiųjų. Bet Dievo Meilė negalėjo panaikinti Dievo Teisingumo. Būtina buvo, kad Dievas liktų teisingas, išteisindamas tuos kurie tiki į Jėzų. Dėl to bausmė už nuodėmę, kurios reikalavo Teisingumas, turėjo būti atmokėta per mūsų Išpirkėją, pirma negu galėtų prasidėti išlaisvinimo ir restitucijos darbas. Čia turime geriausią įrodymą, kas yra bausmė už nuodėmę ir kas *nėra*. Kadangi Jėzus moka už mus teisingą bausmę už nuodėmę, tai tas, ką Jis už mus guldė nurodo, kokia bausmė buvo mums skirta. Ką Jis dėl mūsų įvykdė? Jis Savo *gyvybę* už mus paguldė. „*Numirė* už mūsų nuodėmes“, „Kristus mirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai“, „Jis atidavė Savo sielą mirčiai“, „Tu padarysi Jo sielą auką už nuodėmę“, „Jo žaizdomis esame išgydyti“ (Rom. 5:8; 1Pet. 3:18; 1Kor. 15:3; Mt. 26:38; Iz. 53:4-12).

Amžinos kančios nėra bausmė už nuodėmę.

Yra aišku, kad Jėzus nekentėjo amžinų kančių, kaip mūsų atpirkimo kainos. Todėl jei šis reikalas reikalauja įrodymo, tai štai čia turime įrodymą, kad amžinos kančios nėra bausmė už mūsų nuodėmes. Tas faktas, kad Jėzus *numirė* už mūsų nuodėmes ir kad Dangiškasis Tėvas priėmė Jo gyvybę, kaip auką už mus įrodo, kad mūsų *gyvybė* buvo prarasta per nuodėmę, ir kad pagal Dievo Teisingumą pilna bausmė žmonių giminei buvo *gyvybės* netekimas. Visa žmonija po mirties nuosprendžio žengė į didžiulį mirties kalėjimą - kapą, *šeolį, hades*. Taip ir mūsų brangus Atpirkėjas, kuomet atidavė Savo gyvybę už mus, nuėjo taip pat į *šeolį, hades*, kapą. Ėmė mūsų dalį ir už mus prisiėmė bausmę, už mūsų nuodėmes.

Bet kaip Jėzaus *mirtis* išperka žmogų nuo *mirties* nuosprendžio, taip Jo prisikėlimas iš numirusiųjų tapo garantija išteisinimo visų tų, kurie Jį priima ir Jam paklūsta. Dangiškasis Tėvas liudija, kad Išpirkos

kaina buvo pilnai pakankama. O mūsų Viešpats, kuris buvo paklusnus Tėvui, kėlėsi iš numirusiųjų ir kaip Atstovas ar Tėvo Reprerzentantas netrukus pradės viso pasaulio laiminimo darbą, kuris buvo išpirktas Jo brangiausiu krauju.

Mirties kaliniai turi būti išleisti į laisvę.

Pasaulio palaiminimas reiškia išgriovimą kalėjimo ir kalinių išlaisvinimą, kuris šešių tūkstančių metų laikotarpyje, patekdavo į jį. Dėl šios priežasties mūsų Viešpats yra pramintas Gyvybės Davėju, nes didžiulis Jo darbas bus iš naujo gyvybės suteikimas žmonių giminei, tiems, kurie Adome prarado gyvybę. Be to dar gyvybės sugražinimas žmonijai reikš pašalinimą kančių, ligų ir vargo, kurie yra dalis mirimo proceso, todėl mūsų Atpirkėjas yra pramintas Didžiuoju Gydytoju.

Pranašystę, kuri užsimena apie mirties kalėjimo sugriovimą ir jo kalinių paleidimą laisvėn (Iz. 42:7), mūsų Viešpats be abejo pritaikė Sau. Tačiau Jis nesugriovė mirties kalėjimo prisikeldamas iš numirusiųjų ir neišleido visų kalinių tuojau pat po savo prisikėlimo. Mums Jis praneša, kuomet tas darbas bus vykdomas, sakydamas (Jono 5:25,29): „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateina valanda, ir dabar ji yra, kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus [Jėzaus] balsą, ir kurie paklausys [Jo klausys visame kame, ką tik Jis jums sakys, Ap.d. 3:22] bus gyvi”.

Dievo pagrindinis tikslas Evangelijos Amžiuje

Mūsų Viešpats tokiu būdu aplenkė tarpinį laikotarpį Evangelijos Amžiaus ir nurodė į garbingą Savo darbų pabaigą ateinančiame Amžiuje, nes toks buvo iš anksto Tėvo nubrėžtas Planas. Tėvas siuntė Sūnų, o Sūnus mielai ėmėsi atpirkimo darbo tame laike, kuris buvo gerokai ankščiau prieš „visų dalykų atsteigimo laikus”, t. y. prisikėlimo ir visuotino pasaulio laiminimo, Mesijo karaliavimo laiku. Tarpinis Evangelijos Amžiaus laikotarpis buvo paliktas kitam darbui, būtent išrinkimui iš pasaulio „Mažojo Būrelio” – „Karališkos Kunigystės” „Įgytos Tautos”, „Dievo Šventųjų”, kad būtų bendrapaveldėtojai su mūsų Viešpačiu Karalystės metu. Jie bendradarbiaus su mūsų Atpirkėju dideliame ir garbingame darbe, naikindami tamsybės kunigaikštį, griaudami mirties kalėjimą, suteikdami laisvę nuodėmės, neklusnumo ir prietarų kaliniams. Bendradarbiaus visuotinai įvykstant visiems garbingiems Dievo pažadams, kurie buvo duoti Tėvui Abraomui, nusakantys, kad jo Sėkloje (tai yra, Kristuje ir Jo išrinktame Kūne, Bažnyčioje) „bus palaiminti visi pagonys”(Gal. 3:8,16,29).

Pirmasis mirusiųjų prisikėlimas

Tai yra Biblijos tvirtinimas, kad yra pirmasis pagrindinis arba ypatingas mirusiųjų prisikėlimas ir vėlesnis visuotinis. Pirmasis arba pirmaeilis mirusiųjų prisikėlimas apima prisikėlimą mūsų Viešpaties Jėzaus ir išrinktuosius Bažnyčia, „ Kristaus kūnas” – ne daugiau ir ne mažiau. „Palaimintas ir šventas, kuris turi dalį pirmajame prisikėlime! Šitiems antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų – tai Mesijo Karalystės klasė. Šie, kurie turi dalį Pirmame Prisikėlime yra „perkeisti” iš žmogiškos prigimties į Dievišką prigimtį, aukščiausią iš dvasinių prigimčių, ne žmogišką, ar kūnišką, nes „kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo Karalystės“.* Kai kurie iš šio pakeitimo būdų yra parodytos Apaštalo, kaip permaina iš silpno į galingą, iš negarbingo į garbingą, iš gendamumo į negendamumą, iš natūralaus [žmogiško] kūno į dvasinį kūną.

* Kai kam gali būti sunkumų supratimui Apaštalo žodžių „ kūnas ir kraujas”, ir nepastebi, kad tai reiškia žmogišką prigimtį. Todėl kviečiame juos panagrinėti šitą posakį kitose Švento Rašto vietose. Kai tai padarys, įsitikins, kad mūsų panaudotas posakis „žmogiška prigimtis” yra teisingas ir biblinis. Peržiūrėkime sekančias šio posakio vietas: Mt. 16:17; Jono 3:5; 1 Kor. 15:50; Gal. 1:16; Hbr. 2:14.

Pirmojo Prisikėlimo laikas

Biblija visose vietose nurodo, kad *išskirtinis* ir *pagrindinis* prisikėlimas įvyks Evangelijos Amžiaus pabaigoje, kuomet Evangelijos Amžiaus Bažnyčia, Kristaus Kūnas, bus sukomplektuotas. Tas taip pat apims gyvuosius Bažnyčios narius, kurių perkeitimas į dvasinę prigimtį įvyks momentaliai, ūmai, o akimirka jų mirties kaip žmonių yra „akimirka perkeitimo” į tobulas dvasines būtybes. O iki to laiko Šventas Raštas liudija, kad Viešpaties žmonės, kaip ir likusi žmonija yra iš tikrųjų numirę kaip žmogiškos esybės ir apie nieką nežino. Bet kadangi Dievas jiems paruošė prisikėlimą ir apie tai juos informavo, o jie Jame turėjo viltį, apie juos sakoma kaip apie miegančiuosius, ilsinčius nuo savo darbų,

laukiančius kaip Apaštalas liudija „teisybės vainiko, kurį Viešpats, teisusis teisėjas duos man aną dieną – ir ne tik man, bet ir visiems, kurie yra pamilę jo pasirodymą“ (2Tim. 4:8).

Pasaulio prisikėlimas

Panašiai visa žmonija, nors net iki šiol nieko nežino apie Viešpatį, tačiau apie juos pasakyta, kaip apie tuos, kurie dabar „miega Jėzuje“. Taip kaip visas pasaulis be žinios ir ne savo valia randasi po mirties nuosprendžiu, todėl kad buvo savo tėvo Adomo strėnose, kai Adomui buvo padarytas nuosprendis dėl nepriklausomumo, taip ir dabar, kai Jėzus atidavė Savo gyvybę kaip Išpirką už visus, visi bus pažadinti iš mirties miego. Labai gerai būtų, kad visi tie, kurie tikėjimu žino apie Dievo užtikrinimą, kas liečia pažadinimo iš mirties miego, apie šį tarpinį laikotarpį sakytų perkeltinėje prasmėje, kaip apie *miegą*.

Taigi Apaštalas mus kviečia tikėjimui ir prisikėlimo vilčiai, kuri liečia mūsų artimuosius ir draugus, kurie nuėjo į mirties kalėjimą. Ši viltis liečia *ne tik* tuos, kurie buvo pasišventę Kristuje Jėzuje, nes tai sudarytų mažą dalį, kurių tenka raudoti. „O mes nenorime palikti jūsų broliai, be žinių apie užmigusių artimus [apie visus mūsų miegančius artimus ir gimines], kad jūs neliūdėtumėte, kaip ir likusieji, neturintys prisikėlimo vilties. Nes jei mes tikime, kad Jėzus numirė [kaip Išpirka už visus] ir prisikėlė [kad būtų Viešpats ir Gyvybės Davėjas visiems], taip Dievas ir užmigusių artimus [patikėkime nuoširdžiai tuo] Jėzuje [visus, kuriuos Savo brangiausiu krauju atmokėjo], atves su juo [atves iš mirties kalėjimo]“ (1Tes. 4:13,14).

Tačiau, kaip Pirmasis Prisikėlimas yra skirtas palaimintiems, šventiesiems, pasišventusiems Kristuje Jėzuje, Prisikėlimu Jo Kūno, taip visuotinas prisikėlimas yra skirtas pasauliui ir pramintas „teismo prisikėlimu“ (Jn 5:29), ne nuteisinimo prisikėlimas, kaip tai kaip kuriose versta, bet prisikėlimas teismui. Nors iš Dievo pusės viskas paruošta ir įvykdyta, kad žmonių giminei suteikti pilną prisikėlimą arba restituciją, į tą pradinį stovį, kurį turėjo (buvo gavęs) Adomas, bet prarado per savo nepaklusnumą, ir kas buvo sugražinta per mūsų Gelbėtojo pralietą kraują. Tačiau yra tam tikros sąlygos, surištos su tomis palaimomis, nuo kurių viskas priklauso. Tai sąlygos Naujosios Sandoros. Šios sąlygos duoda pagrindą mokymui apie „prisikėlimą teismui“.

Pažadinimas dar nėra Prisikėlimas iš numirusiųjų

Dievas nėra numatęs suteikti amžino gyvenimo per Jėzų niekam kitam, kaip tik tiems, kurie karštai to trokšta, o jų širdys yra suderintos su teisingumo principais, kurie visuomet bus Dieviškos Valdžios Įstatymu. Todėl, kai pasaulis bus pažadintas iš mirties miego tai nereikš prisikėlimą iš mirusiųjų, bet daug mažiau. Nes Prisikėlimas iš mirusiųjų, savo pilnos apimties Biblijinėje reikšmėje nusako pilną prisikėlimą iš nuodėmės ir mirties į tobulą stovį, tobulo gyvenimo.

Pirmuoju darbu kurį pasaulyje atliks Kristus ir Bažnyčia dėl tų, kurie nuėjo į mirtį, į kalėjimą bus jų pažadinimas fizinėms aplinkybėms, panašioms į tas, kuriose numirė. Tuomet egzistuojančios visuomeninės tvarkos aplinkybės bus žymiai pagerintos. Žinojimas užims ignoravimo vietą, o teisingumo viešpatavimas ir meilės įstatymas užims vietą nuodėmės viešpatavimui, kuris paremtas buvo savanaudiškumu. Šėtonas bus surištas tūkstančiui metų, kad nesuvedžiotų daugiau tautų. Tokiose geroje sąlygose bus reikalaujama iš visos žmonijos daryti pažangą Viešpaties pažinime, pažangą, derinant savo širdis ir savo gyvenimą su Jo Meilės įstatymu. Jei kas nors tuomet nedarys pastangų reikalaujama kryptimi po šimto metų mėginimo bus atkirstas nuo gyvybės antroje mirtyje (Iz. 65:20), nors tuomet, pasikeitusiose sąlygose būtų skaitomas vaiku.

Palaipsnis pasaulio prisikėlimas

Nors teismas bus nepalankus atskiriems individams, kurie nedarys pažangos ir atims tolimesnę galimybę, tačiau tas pats teismas ir tas pats Teisėjas padės tiems, kuris ieškos teisingumo, darys pažangą, kad susiderintų su Karalystės teisėmis. Tokiu būdu metai po metų taps stipresniais, tobulėdami protiniai, moraliai ir fiziniai, palaipsniui artėdami į pilną, išsamų etaloną tobulos žmonijos paveikslą ir panašumą, kuris pradžioje buvo parodytas Adomo, mūsų Tėvo. Taigi pasaulio iš numirusiųjų prisikėlimas bus laipsniškas darbas. To darbo pirmu etapu bus pažadinimas iš nebūties, nežinios miego, tolimesnieji etapai seks pagal teismo kaltinimą, liečiantį elgesį tų, kurie laike mėginimo bus giriami arba peikiami. Teismas užsibaigs vieniems pasmerkimu antrajai mirčiai, kaip nepataisomų, netinkamų gauti Dievo dovaną amžiną gyvenimą, kitiems tobulumo suteikimo, galutinio pripažinimo tinkamais turėti, džiaugtis Didele dovana Amžinuoju Gyvenimu palaimintose sąlygose, apie kurias Dievo

pažade – ir mirties jau nebebus, nė gedėjimo, nė riksmo, nė vargo nebebus, nes kas buvo pirma, praėjo (Apr. 21:4).

Mirtis yra aiškinama kaip miegas

Mirusiųjų stovis iki to laiko, kol prasidės prisikėlimo darbas yra pilno nežinojimo: „Nes nėra jokio darbo, nei mąstymo, nei išminties, nei supratimo kape, į kurį tu eini“ (Pam. 9:10) „ Ar sūnūs jo bus garbingi to nežino, ar bus paniekinti to nemato“ (Jobo 14:21). Apie kiekvieną iš Patriarchų yra parašyta: „užmigo ... su savo tėvais“ (1Sam. 2:10; 11:43). Taip pat Naujame Testamente turime panašią užuominą apie Šventą Steponą: „Ir, tai ištaręs, jis užmigo“ (Apd. 7:60). Šventas Paulius apie tuos, kurie matė prisikėlusį Viešpatį sako: „Paskui Jis pasirodė išsyk daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas ir dabar tebegyvena, o kai kurie jau yra užmigę“ (1Kor 15:6). Taip pat Apaštalas kalba apie tokius, kurie „užmigo Kristuje“. Čia padaro skirtumą tarp Bažnyčios narių, kurie yra Kristuje, kaip Jo Kūno nariai ir pasaulio, imant bendrai, kurie užmigo Jėzuje“ (1Tes 4:14).

Apaštalas nurodo, kad tas miego stovis tęsis net ir Bažnyčios atžvilgiu iki Antrojo Atėjimo Jėzaus. Mus užtikrina, kad gyvenantys Bažnyčios nariai laike Viešpaties Antrojo Advento nebus palaiminti pirma tų, kurie užmigę, bet priešingai, gyvieji „nepranoks (nepralenks) užmigusiųjų“ (1Tes. 4:15), nes „mirusieji Kristuje kelsis pirmučiausiai“. Po to bus palaiminti tie, kurie buvo pasilikę gyvi bus „ perkeisti“ Momentas iš naujo pažadintiems atrodys tuojau pat sekantis po jų mirties, nes „Nėra jokio darbo nei minties, nei supratimo, nei išminties kape.“

Dievo Visagalybė ir Išmintis

Kūnai, kuriuose pasaulis bus pažadintas, faktiškai bus tokie patys kaip tie, kurie numirė. Ir nors tie kūnai nebus iš tos pačios materijos atomų, nes Sutvėrėjo rankose dulkelės atomas yra geras šitame dideliame darbe. Todėl Šventas Apaštalas sako: „ir ką tu sėji ne būsimąjį kūną“ (1Kor. 15:37). Žmonių kūnai, kai taps pažadinti, iš tikrųjų bus naujais kūnais ta prasme, kad bus kitais materijos atomais. Tačiau tai bus senieji kūnai ta prasme, kad bus tiksliai kopija tų, kurie numirė ir virto dulkėmis, Nesistebėkime, kad pasaulietiškai protai, kurie nežino Dievo ir nesupranta Jo Jėgos paneigia mintį apie mirusiųjų prisikėlimą. Mirusiųjų prisikėlimas bus labiausiai stulbinantis darbas, daug stebūklingesnis negu pirminis žmogaus sutvėrimas. Todėl tai bus žmonijai ir taip pat angelams garbingiausias pademonstravimas Dievo Visagalybės.

Tas, kuris pradžioje supavidalino žmogų į Savo asmenišką paveikslą, turi Jėgą ne tik iš naujo supavidalinti iš žemės dulkių, ir iš naujo prikelti gyvybės kibirkštį, bet dar didesniame laipsnyje. Čia Jis parodys Savo Visagalybę taip pat Savo neaprepiamą Išmintį, sugražindamas kiekvienam tą pačią mintį, tą patį protą, kaip dabar, įrašydamas jame pergyvenimus, aplinkybes, kurios įvyko šiame gyvenime – taip kaip patefono plokštelėje, yra užrašomi žodžiai kalbančiojo, kurie gali būti kartojami kitu laiku ir kitoje vietoje. Niekas kitas, kaip tik Neaprepiamas Dievas gali turėti teisę tokiai Jėgai, kad iš naujo sutverti (atgaminti) tas pačias mintis milijardams žmonių. Šis Vienintelis, apie kurį pasakyta, kad žino net plaukų skaičių ant mūsų galvos, ir nei vienas žvirblis nenukrenta ant žemės be Jo žinios, gali įvykdyti tokius didingus, stebuklingus darbus. Ir tik tiek, kiek išmokome sudėti Jame viltis, pasikliauti Juo, remdamiesi Jo žodžio apreiškimu, tiek galime parodyti tikėjimą tokiems stulbinantiems stebuklams, kurie bus įvykdyti, kaip apie tai pažadėjo Savo Žodyje.

Ne visi vienu kartu bus pažadinti

Nesitikime, kad visa žmonija būtų pažadinta vienu metu. Bet tikime, kad didis Mesijo Karalystės darbas prasidės nuo tų, kurie nebus dar nuėję į kapą. Tačiau jie tuo pačiu metu bus mirusieji ta prasme, kad nebus visai gyvais, pilnumoje laisvais nuo mirties. Kai prisikėlimo darbas iki tam tikro laipsnio pažengs į priekį jų atžvilgiu, tai galime tikėtis, kad kai kurie iš tų, kurie buvo užmigę mirtyje, taps pažadinti ir dalyvaus Tos Garbingos Dienos palaimose. Po to prisikels kiti ir dar kiti, kol taps tiesa, kad tą Dieną, Kristaus Dieną „visi, kurie yra kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą“, taps paklusnūs įsakymui „Išeiškite“ ir taps atvesti į gėrio, meilės ir Dievo gailestingumo pažinimą. Ir jeigu norės prieis prie pilno žmogiškos prigimties tobulumo. Tuo pat metu žemė bus pritaikoma, ruošiama, kad taptų Dievo Rojumi Jo atgimusiai šeimai. Tuo tarpu priminimas visiems *pakviestiesiems* dabartiniu laiku yra, kad stengtųsi savo pakvietimą ir išrinkimą padaryti tikru, kad pasiektų vietą Karalystėje.